

NARĄBIĆ (2) *vb pf*

a jasne.

praet 1 sg m narąbił (1). ◇ con 3 sg m by narąbił (1).

Sł stp brak, Cn s.v. nabudować, Linde brak.

Urąbać wiele (z subiektywnym odczuciem wielości) [czego (pl a. sg rzeczownika bezpostaciowego)]

(2) : Kto w cudzym gáiu vrąbi dąb godny do ośi/ álbo kthoby też drew nárąbił pośpolitych woz/
tákowy temu czyi ielt gay przepada winy trzy grzywny *UstPraw E4; ZapWar 1514 nr 2150.*

Formacje współrdzenne cf RĘBAĆ.

Cf NARĘBIONY

DJ